

**IK
VERZIN
DIT NIET**
Levenslessen

KEVIN HART

MET NEIL STRAUSS

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

KOSMOS

www.kosmosuitgevers.nl

 [kosmos.uitlegers](https://www.facebook.com/kosmosuitgevers)

 [kosmosuitgevers](https://www.instagram.com/kosmosuitgevers)

Disclaimer: Ik ben perfect. Dus als je vindt dat er iets mis is met de chronologie of de details van dit boek, komt dat niet doordat ik me dingen verkeerd herinner of een drankprobleem heb. Het komt doordat mijn geheugen beter is dan dat van alle anderen, behalve wanneer dat niet zo is omdat ik druk bezig ben met de toekomst. Alle perfecte mensen hebben dit probleem. Geloof me niet op mijn woord. Lees die ongelooflijke quote op de achterkant van dit boek en geloof me dan op mijn woord. Ik ben ook een aardig iemand, daarom heb ik wat namen veranderd en details waaraan je iemand kunt herkennen (en een aantal personen samengevoegd), om mensen te beschermen die minder perfect zijn dan ik. Bedankt dat je de kleine lettertjes aan het begin van dit boek hebt gelezen. Behalve jij kijkt niemand hiernaar, weet je. Dat komt omdat jij ook perfect bent.

PS Misschien heb ik gedronken toen ik deze disclaimer schreef, misschien ook niet.

Oorspronkelijke titel: *I Can't Make This Up*

Oorspronkelijke uitgever First 37 INK/Atria Books,
een imprint van Simon & Schuster, Inc., New York

© 2017 Kevin Hart

© 2017 Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Vertaling: Henk Hardeman, Aniek Njikiktjien, Piet Dal, Ronald Schrijber, Paul Janse

Fotoverantwoording, zie pagina 11

Omslagontwerp: Femke den Hertog

Vormgeving binnenwerk: Laurie Griffin

Opmaak Nederlandstalige editie: www.intertext.be

ISBN 978 90 215 6639 9

ISBN e-book 978 90 215 6640 5

NUR 672

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling literair agentschap.

Alle rechten voorbehouden / All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*V*oor mijn moeder, mijn rots, mijn engel.

*Ik ben wie ik ben door jou. Mijn toewijding
aan mijn vak en aan het worden van de beste
versie van mijzelf dank ik aan jou. De lessen
die jij me leerde zijn onbetaalbaar.*

Daarvoor dank ik je.

Laat hij die de wereld wil bewegen
eerst zichzelf bewegen.

—*Socrates*

Je kunt niet glijden op een glijbaan
zonder de juiste broek.

—*Chocolate Droppa*

INHOUD

VOORWOORD JANDINO ASPORAAT	15
VERPLICHTE INLEIDING	19
LEVENSLEREN VAN PA	21

Doe niet wat ik doe, doe wat ik zou zeggen dat je moet doen als ik niet de stomme dingen deed die ik doe.

LEVENSLEREN VAN MA	41
---------------------------	-----------

Harde lessen zijn alleen maar hard voor de zwakkelingen die ze niet kunnen overleven... en voor mij.

LEVENSLEREN VAN SCHOOL	67
-------------------------------	-----------

Wat je ook mag denken, onderwijs is belangrijk, je hebt het nodig en je zult niet slagen zonder – tenzij je talent hebt, intelligent bent en een andere route kunt bedenken.

LEVENSLEREN VAN HET WERK	101
---------------------------------	------------

Mensen met eeltknobbels werken hard, maar sommige mensen met zachte handen werken nog harder, omdat ze een niveau hebben weten te bereiken waarop ze hun handen kunnen verzorgen.

LEVENSLEREN VAN HARTSTOCHT	131
-----------------------------------	------------

Door alles op één kaart in te zetten vergeet je soms hoe de kaarten ook alweer geschud waren. Wat ik hiermee wil zeggen is dat je je hart moet volgen, wat natuurlijk betekent... Waar hadden we het ook alweer over? Een boek schrijven is soms best lastig. Lees het hoofdstuk maar gewoon.

LEVENSSLESSEN VAN LEERLINGSCHAP **155**

Je hebt een leraar nodig, want degenen die iets niet kunnen, geven les. Dus als je iets wilt leren, ga dan naar iemand die het niet kan. Godver, dit heb ik niet goed opgeschreven.

LEVENSSLESSEN VAN HARD WERKEN **191**

Zonder hard werken is er geen beloning. Ga maar na, wat voor seks heb je ooit gehad zonder dat het begon met een fikse inspanning? Laat maar horen.

LEVENSSLESSEN VAN EEN TRANSITIE **215**

De moeilijkste transitie is de transitie naar het besef dat je niet meer nodig hebt dan jezelf.

LEVENSSLESSEN VAN KANSEN **245**

De enige manier om je voor te bereiden op wat je wilt, is te geloven dat wat je wilt, morgen komt... of misschien de dag daarna. Zo niet, dan zal het toch vrij gauw komen. Is het dan ook nog niet gekomen, dan zou je iets anders moeten willen voordat je nog meer tijd verspilt. Shit, ik heb het tegen jóú, Tanya.

LEVENSSLESSEN VAN HINDERNISSEN **267**

Soms moet je drie stappen terug doen om te beseffen dat er nog veel meer stappen zijn die je naar achteren kunt zetten.

LEVENSSLESSEN VAN VERLIES **285**

Als je een verlies meemaakt, betekent dat niet dat je verloren hebt. Het wil zeggen dat je gezegend bent met de mogelijkheid om even pas op de plaats te maken, je te realiseren hoe bijzonder iemand of iets voor je is en door nieuwe deuren te gaan die voorheen voor je gesloten waren. Geen geintjes nu, alleen wijsheid.

LEVENSSLESSEN VAN ONAFHANKELIJKHEID **307**

Op anderen wachten om je dromen uit te laten komen is als ergens op de bus staan te wachten waar geen halte is. Misschien dat een buschauffeur

medelijden met je krijgt en daarom toch stopt, maar doorgaans zal hij langs je scheuren en je daar voor gek laten staan.

LEVENSSLESSEN VAN TEAMBUILDING

323

Ik weet dat ik eerder heb gezegd dat je alles alleen moet doen, maar zorg ervoor dat je alles alleen doet met een team. Dat klinkt lijkt misschien niet logisch, maar is volkomen logisch als je dit deel eenmaal hebt gelezen. En als het dan nog steeds niet logisch lijkt, stel ik voor dat je een team achter je krijgt dat je helpt het te begrijpen.

LEVENSSLESSEN VAN DOORBREKEN

355

Blijf van de drugs af. Bewijs in plaats daarvan dat iedereen die aan je twijfelde ongelijk had. Dat geeft een veel grotere kick. Als dit egoïstisch overkomt, dan klopt dat helemaal. Ik ben egoïstisch. Hoe kan ik anders een boek van deze omvang over mezelf schrijven?

LEVENSSLESSEN VAN SUCGES

379

Je hebt mijn advies niet meer nodig. Als je zelf succes hebt, is het jouw beurt om advies te geven. Tenzij je succes weer verdwijnt: dan moet je weer beginnen met hoofdstuk 1.

NAWOORD: LEVENSSLESSEN VAN HET BOUWEN AAN JE NALATENSCHAP

405

Op een dag ben jij er niet meer, maar je nalatenschap blijft. Zelfs als de aarde vergaat, heb jij daar aan bijgedragen. Als je iets anders had gedaan, zou de planeet misschien een minuut, een jaar, of een millennium langer hebben overleefd. Alles wat je doet, doet ertoe. Dus handel daarnaar.

DANKWOORD

417

FOTOVERANTWOORDING

Art Streiber (p. 6, 18, 306, 322, 354); Courtesy of Rod and Mona Millwood (p. 156); Courtesy of Jim Norton (p. 192); Johnny Nunez/Getty Images (p. 268); Kevin Kwan (p. 324, 380, 404, 406); Maury Phillips/Getty Images (p. 356); Art Streiber/AUGUST (p. 424)

Ik
verzin
dit niet

VOORWOORD

Ik vergeet het nooit meer: het moment dat Kevin Hart doorhad dat ik het was die hem interviewde. Hij viel nog net niet van zijn stoel, begin 2016. En het mooie was: hij was echt onder de indruk. Want hoe ik hem in de maling nam – verkleed als Gerrie, de witte vrouw die ik regelmatig heb gespeeld in *De Dino Show* en *Bon Bini Holland* –, daar kon hij alleen maar respect voor hebben.

Anderzijds heb ik ook zeker respect voor Kevin Hart. Hoe hij zich heeft opgewerkt tot een van de grootste Amerikaanse stand-upcomedians van dit moment verdient wat mij betreft een hele diepe buiging. Ik bedoel: een aantal jaren geleden had Hart, gezien zijn thuissituatie, nauwelijks een toekomst en was hij slechts een simpele schoenenverkoper in Boston. Moet je kijken waar hij nu staat! Door goed naar zichzelf te luisteren, door bewust zijn eigen pad te kiezen, staat hij nu aan de top. De absolute top. En niet alleen als komiek, maar ook als acteur, regisseur, producent én schrijver.

Logisch dus dat ik Kevin Hart als mijn grote voorbeeld zie. En dan ook echt op alle vlakken. Natuurlijk, zijn grappen zijn fenomenaal en hoe hij op het podium staat, hoe hij het publiek vermaakt, is werkelijk uniek. Ook omdat hij, in tegenstelling tot veel andere komieken, niet één soort publiek heeft. Het maakt Hart niet uit of je zwart of wit bent, of jong of oud. Hij vermaakt iedereen. Zijn shows hebben zo'n enorm tempo dat het bijna niet bij te houden is.

Al is zijn unieke performance – een van de onderwerpen waar hij het in deze biografie uitgebreid over heeft – niet het enige waarom ik hem zo bewonder. Hoe Hart, de ultieme showman, zich namelijk ook zakelijk neerzet, dat kunnen maar weinigen hem nazeggen. Ik zie hem niet voor niets als een *guideline for succes*. Hart is voor mij dus echt een inspirator. Mijn optreden in De Kuip in Rotterdam, samen met Najib Amhali, heb ik bijvoorbeeld aan hem te danken. Hij was de eerste comedian ter wereld die ooit een optreden gaf in een stadion. Een perfect idee natuurlijk. Zijn optreden in 2015 in Philadelphia voor maar liefst 50.000 toeschouwers gaf hem namelijk een enorme boost.

Alleen al daarom zou het fantastisch zijn om een keer samen met hem te mogen optreden. Ik zou het meteen doen, ook al moet ik het voorprogramma ergens in een piepklein toilet doen. Want samen met zo'n grootheid ergens staan, iemand die zonder enige moeite twee keer de Ziggo Dome in Amsterdam uitverkocht kreeg en eenmaal het Sportpaleis in Antwerpen, dat is natuurlijk een ervaring waar je normaal gesproken alleen maar van kan dromen!

Geen idee wat Hart van mijn shows zou vinden. Wordt natuurlijk een lastig verhaal. Hij kan het niet eens verstaan! Al hoeft dat niet altijd een belemmering te zijn, zo heb ik gemerkt. Want toen Tony Woods, een Amerikaanse stand up-comedian, ooit bij mij te gast was, zei hij na afloop: 'Ik begreep niks van wat je zonet allemaal zei, maar ik heb zo enorm genoten!' Kevin Hart zal daarom misschien wel hetzelfde zeggen. Of beter gezegd: ik hoop dat hij dat zegt.

En na het lezen van deze bijzondere biografie, waarin Hart zonder omwegen uitlegt én onthult waarom hij de man geworden is die hij nu is, hoop ik dat helemaal.

Jandino Asporaat
juni 2017

VERPLICHTE INLEIDING

Deze inleiding is verplicht.

Dat wil zeggen dat je haar moet lezen.

Je kunt haar niet zomaar skippen en meteen doorgaan naar de seksscènes.

Want om het meeste uit dit boek te halen, moet je drie belangrijke woorden kennen en begrijpen.

Het eerste is: 'Huh?'

Het wordt kort en scherp uitgesproken, alsof iemand je zojuist in je maag heeft gestompt. Doorgaans zeg je het terwijl je je hoofd naar achteren werpt, je wenkbrauwen optrekt en snel de kamer rondkijkt om er zeker van te zijn dat alles er normaal uitziet en je je niet in een of andere krankzinnige droom bevindt.

In het woordenboek wordt het woord als volgt omschreven: 'Zei je nou net wat ik denk dat je zei? Want dat slaat letterlijk nergens op en mijn brein kan er ook niets mee, dus moet ik je even vragen het te herhalen.' Het is typisch iets wat je zou zeggen wanneer je vader bloedend thuiskomt en vertelt dat iemand hem met een bijl aan mootjes heeft gehakt.

Dit is waargebeurd, mensen. Dit kan ik niet verzinnen.

Het tweede woord is: 'Wat?'

Je spreekt het uit met een stille 't', en vaak komt het een paar seconden na zo'n 'Huh?'. Je zegt het met een van walging vertrokken mond en een gefronst voorhoofd, terwijl je iemand aankijkt alsof die volkomen knots is.

Het is kort voor: 'Wat zei je daarnet verdomme? Want ik vroeg je alleen maar die idiote shit van zojuist te herhalen, en nu voeg je er nog iets veel krankzinnigers aan toe. Mijn oren kunnen gewoon niet geloven wat ze nu horen.'

Het is het soort opmerking dat je zou maken wanneer je vader, met zijn opengespleten hoofd gewikkeld in een van bloed doordrenkte handdoek, je verzekert dat hij zich prima voelt, niet naar het ziekenhuis hoeft en alleen maar even wil gaan liggen.

Het derde woord is: 'Oké.'

Het wordt gezegd met een schouderophalen, een heen en weer schudden van het hoofd en ogen die ten hemel worden geslagen. Het betekent: 'Dit gaat volledig boven mijn pet, maar ik heb besloten het gewoon maar te accepteren en verder te gaan met mijn leven.'

Het is wat je zegt wanneer je niets bent opgeschoten met een 'Huh?' en een 'Wat?', en je begint te denken dat je vastzit in een droom en beter geen pizza meer kunt eten vlak voor het slapengaan. Wanneer je vader bijvoorbeeld verklaart dat iemand hem aan mootjes hakte met een bijl omdat diegene jaloers was op zijn vaardigheden als koelkastenreparateur.

Dit is misschien onbegrijpelijk voor iedereen die mijn vader niet kent, maar het is de zuivere waarheid. In het leven kun je ervoor kiezen te huilen om de ellende die je overkomt of erom te lachen.

Ik koos voor het laatste.

Dit zijn de verhalen achter de grappen en een paar lessen die ik onderweg geleerd heb over het leven, succes, familie en relaties.

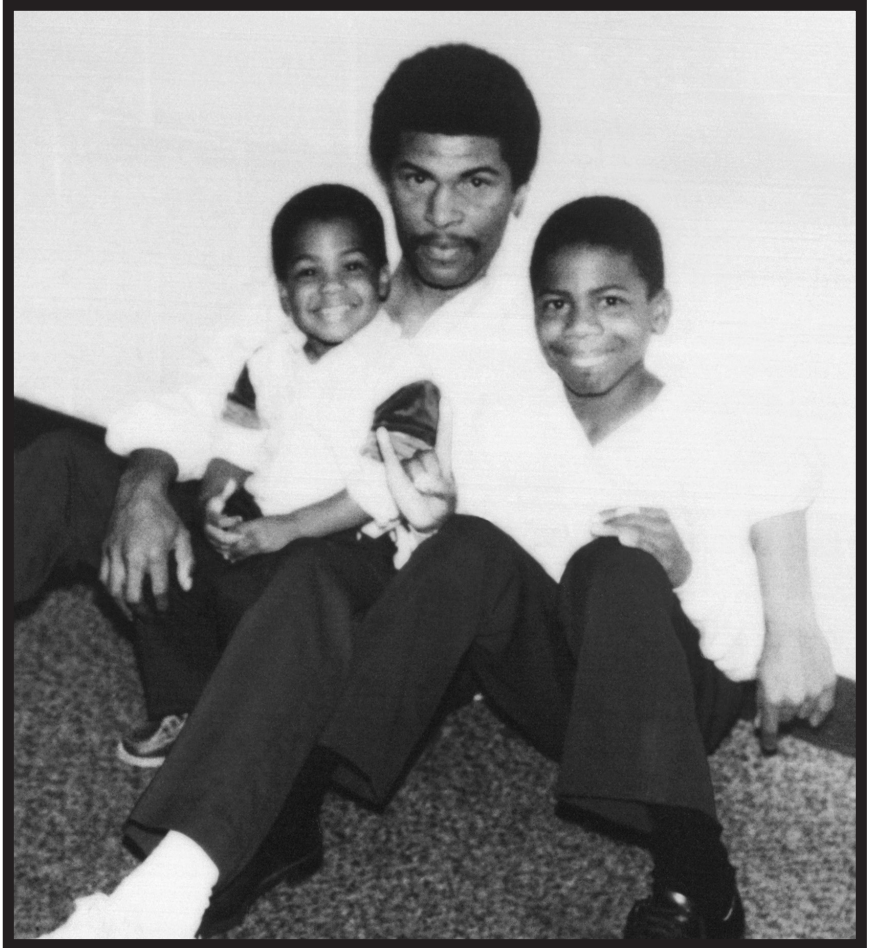
Eigenlijk werk ik nog aan het relatiegedeelte, maar de rest heb ik onder de knie.

Levenslessen

VAN PA

*Doe niet wat ik doe, doe wat ik zou zeggen dat je moet
doen als ik niet de stomme dingen deed die ik doe.*

Met mijn oudere broer op bezoek bij mijn vader in de gevangenis

1

DE GEBOORTE VAN EEN SEKSSYMBOL

Mijn leven begon met een van de grootste leugens die mannen vrouwen vertellen.

‘Ik beloof dat ik me op tijd terugtrek.’

Het waren de woorden die veranderden in mij.

Natuurlijk was mijn vader helemaal niet van plan zich terug te trekken. Ook was hij niet van plan mijn moeder met kind te schoppen. Hij leert gewoon nooit van zijn fouten.

De eerste fout beging hij acht jaar daarvoor. Zijn naam is Robert Kenneth, mijn oudere broer. Onze ouders hadden elkaar destijds net ontmoet, dus kon mijn vader nog weggkomen met grotere leugens.

‘Mijn ballen zijn geplet bij een motorongeluk. Ik kan er niets meer mee.’

Dat is echt wat hij haar vertelde. Dit kan ik niet verzinnen.

Toen mijn moeder ontdekte dat ze zwanger was, sloeg ze mijn vader verrot.

Wat hij ook wel zei: ‘Ik stop hem er gewoon een stukje in en laat hem daar zitten. Ik wil alleen maar dicht bij je zijn.’ En dan had je die klassieker: ‘Ik ga hem alleen maar tegen je aan wrijven. Ik beloof dat ik hem er niet in stop.’

Het verbaast me dat er maar twee van ons zijn.

Als je echter alle andere vrouwen meetelt bij wie hij dit deed, dan zijn er een stuk of elf van ons bij zes verschillende vrouwen. Minstens een ervan is net zo oud als ik.

Hij leerde écht niet van zijn fouten.

Mijn moeder en vader ontmoetten elkaar toen hij werkte voor Bell Telephone en zij caissière was bij een Shop N Bag-kruidenierswinkel ernaast. Vanaf het moment dat zijn oog op haar viel – ‘een prachtig, klein plattelandse-meisje met grote heupen’, zoals hij het uitdrukte – begon mijn vader haar te smeken of hij met haar uit mocht. Dit ging zo elke dag gedurende een jaar.

Mijn vader bleef niet aandringen omdat hij verliefd was op haar. Hij was een player. Waarschijnlijk had hij een stuk of dertig vrouwen verspreid over de hele stad tegenover wie hij dezelfde praatjes afstak. Mijn moeder hield het gewoon langer vol. Zoals mijn vader mij altijd vertelt, ook al hoef ik het echt niet te horen, moest hij haar ‘uit haar ondergoed lokken’, omdat ze nog nooit met iemand naar bed was geweest.

Hoewel ze het met elkaar hebben uitgehouden, zijn ze nooit getrouwd. Waarschijnlijk omdat Kenneth werd geboren een jaar nadat ze verkering kregen. Maar ze waren als water en vuur. Mijn moeder was bazig, mijn vader haatte het als iemand hem zei wat hij moest doen. Mijn moeder hield niet van feestjes, mijn vader wel. Mijn moeder geloofde niet in vechten, mijn vader geloofde dat je er een man van werd. Mijn moeder kon niet tegen de stank van sigaretten, wiet of alcohol; mijn vader stonk naar alle drie. Voor mijn moeder was seks iets heiligs, voor mijn vader was niets heilig, en seks al helemaal niet.

Toen mijn moeder ontdekte dat ze van mij in verwachting was, haalde mijn vader net Kenneth op van school.

‘Spoon,’ riep mijn moeders zus Patsy vanuit het huis toen mijn vader en Kenneth thuiskwamen. Mijn vaders volledige naam is Henry Witherspoon, maar iedereen noemde hem Spoon. Mijn broer kreeg als bijnaam Little Spoon.

‘Ja, mevrouw.’

‘Hier komen.’

Mijn vader liep de trap op.

Tante Patsy bewoog niet. ‘Naar binnen!’

Toen wist mijn vader dat hij in de problemen zat.

‘Wat heb je gedaan?’ vroeg ze zodra hij binnen was.

‘Waar heb je het ...’

‘Nancy is zwanger en ze is aan het huilen.’

‘Nance is helemaal niet zwanger!’

‘Zeg dat maar tegen haar. Ze wacht op je.’

Mijn vader liet zijn hoofd hangen en aanvaardde zijn lot. Schuldbewust liep hij de slaapkamer in en kreeg de huid vol gescholden. Gewoonlijk kon hij ‘ik hou van je’ zeggen om haar tot bedaren te brengen. Niemand wist of hij dat meende of het alleen maar zei om haar gunstig te stemmen. Dit keer hielp het hem niet. Die nacht ging hij naar bed terwijl ze nog steeds tegen hem tekeering en zei dat deze zwangerschap haar leven zou verwoesten. Ze was net weer teruggegaan naar school en had een cursus programmeren voltooid. Ze wilde een nieuwe start maken, geen luiers verschonen.

Toen mijn vader de volgende dag wakker werd, wilde mijn moeder niet tegen hem praten. Dit hield ze drie weken vol.

En zo belandde ik in deze wereld. Mijn leven begon als een leugen. Ik was ongewenst. Mijn moeder huilde toen ze ontdekte dat ik onderweg was. En ik sudderde maandenlang in haar woede in de baarmoeder.

Althans, dat is één manier om ernaar te kijken. Hier is een andere manier.

Mijn leven begon met hartstocht, met mijn vaders niet-aflatende verlangen naar mijn moeder. Ook al was ik niet gepland, toch nam ze de verantwoordelijkheid om mij te krijgen en me goed op te voeden. En ik heb haar toewijding aan hard werken geërfd, en mijn vaders unieke gevoel voor humor, zijn onuitputtelijke optimisme en zijn talent om zijn zin te krijgen.

Het leven is een verhaal. Het zit vol hoofdstukken. En het mooie van het leven is dat je niet alleen zelf mag weten hoe je elk hoofdstuk interpreteert, maar ook dat jouw interpretatie het volgende hoofdstuk bepaalt. Of het een

komedie of een tragedie is, een sprookje of een griezelverhaal, een van-armoede-naar-rijkdom-verhaal of andersom.

Je hebt geen controle over de dingen die je overkomen, maar wel over jouw interpretatie ervan. Dus waarom zou je niet kiezen voor het verhaal dat voor jou het gunstigst is?

2

HET GEZEGENDE LEVEN VAN EEN GENIE

Hoewel niemand er ooit over sprak, heb ik altijd geweten dat ik een ongelukje was. Dat zag iedereen die de fotoalbums van mijn moeder bekeek.

Ik: Mam, waar waren jullie hier?

Mam: Ik denk dat we toen naar een eiland in Florida gingen.

Ik: Huh? Hadden jullie daar dan geld voor?

Mam: Dat was voordat jij geboren werd. We gingen met het gezin naar Key West.

Ik: Wat is Key West? (Slaat pagina om.) Mam, wat is dat voor boom waar Kenneth aan schommelt?

Mam: O, dat was onze populier. Je vader had een schommel aan die boom gehangen.

Ik: Een schommel? Oké.

Ik bleef bladzijden omslaan en vragen waar ze waren op de verschillende foto's, aangezien ik nooit de luxe van reizen had gekend. Ik vroeg naar het hippe pak dat pap droeg en naar mams bijzondere kapsel. Ik zag mijn broer op foto's taart eten en een ijsje. Hij zat naast pa, die er gezond uitzag, met stevige spieren en mooi haar. Ze zagen er zo gelukkig en welgesteld uit.

En toen kwam ik.

Zodra ik geboren was, veranderden de foto's in het album. Er waren geen boomhuizen, houten schommels of nieuwe fietsen. Pap droeg geen hippe kleren. Ma's haar was niet verzorgd. Er waren geen uitstapjes meer. Alles werd een beetje meer... arm.

Ik: Waarom gingen de meubels weg toen ik erbij kwam?

Mam: We moesten bezuinigen, jongen.

Het enige leuke wat ik destijds kreeg, was een hond.

We woonden op de hoek van Fifteenth Street en Erie Avenue, in het hart van North Philadelphia. Het was een ruige plek waar voortdurend rot-tige dingen gebeurden.

Op een middag kwam mijn vader thuis met een enorme labrador. Ik kon het niet geloven. Ik was zo blij dat ik niet kon stoppen met schreeuwen. Ik was op slag verliefd op die hond.

'Wat moet dat, Spoon?' vroeg mijn moeder toen ze het dier zag. Ze klonk wat sceptisch. 'Heb je een hond?'

'Voor de jongens gekocht,' zei mijn vader quasiachteloos. 'Ze hadden het over een hond.'

Het was geen puppy, maar een volwassen hond. En hij had een tong zo lang als mijn arm en een vacht die eruitzag als oud papier dat te lang in de zon heeft gelegen. Hij was een jaar of zeven. Maar dat kon mijn broer en mij niets schelen. We wilden al zo lang een huisdier.

We noemden hem Tramp ('Zwerver') en namen hem mee naar onze kamer om met hem te spelen. Hij lag op het bed en likte onze gezichten toen de deurbel ging.

Ik liep erheen om een kijkje te nemen. Er stonden een man en een vrouw die ik niet kende.

'Je hebt onze hond meegenomen,' zeiden ze.

'Jullie wát?' vroeg mijn vader, alsof hij nog nooit zoiets belachelijks had gehoord.

'Je hebt onze hond meegenomen,' herhaalden ze. 'Ze is ontsnapt en

rende door de straat. De burens hebben gezien dat je haar pakte en hier mee naartoe nam.’

Mijn moeder kwam tussenbeide. ‘Wat is er aan de hand? Ik dacht dat je zei dat je die hond had gekocht.’

‘Dat heb ik ook gedaan,’ protesteerde mijn vader. Ik hoorde zijn hersens kraken terwijl hij snel een leugen bedacht. ‘Hij was van een vriend van me. Ik heb hem ervoor betaald.’

‘Coco,’ riep de vrouw.

De hond kwam mijn kamer uit gestuiterd, bleef staan bij haar voeten en duwde zijn snuit tegen haar been.

Ze verlieten het huis met hun huisdier en dat was een van mijn vroegste herinneringen: dat ik mijn eerste hond kreeg en weer kwijtraakte, en dat alles binnen een kwartier.

Ik vermoed dat het ook mijn eerste levensles was: wat je vandaag hebt kan nog dezelfde dag weer verdwenen zijn. Niets is blijvend.

Voorals mijn vader niet.

Op een dag die ik me niet herinner omdat ik te jong was, verdween hij gedurende vier jaar.

Mijn vader zit hier toevallig bij me terwijl ik dit schrijf, en hij wil voor het eerst uitleggen waarom hij wegging, dus zal ik plaats voor hem maken achter het toetsenbord.

Hier zijn een paar woorden van Henry Witherspoon over wat er volgens hem destijds gebeurd is. Zet je schrap en betreed de geest die mij vormde.

Ga je gang, pap.